

Tot i semblar que hem embogit amb guerres i més guerres arreu, fan falta veus que ens recordin que sempre hi ha esperança, i el Nadal que s'apropa pot ser un bon moment per recuperar els bons sentiments que hi ha al cor de les persones.

Quan escric un article per la secció "Raons d'esperança", d'aquest Diari tinc sempre al davant les lectures litúrgiques corresponents per intentar trobar en elles el reforç de la reflexió al servei de l'actualitat.

Comença Isaïes: *"Consoleu el meu poble", diu el vostre Déu. Avui quants pobles necessiten consol! I encara veiem que molts països posen traves a l'ajuda humanitària! Quin disbarat!.*

Després ve el Salm: *Déu anuncia la pau al seu poble i a qui l'estimen. Però que no tornin a ser insensats!* I ens parla de bondat però també de la sensatesa necessària per a la convivència.

Segueix la carta de Pere: *Nosaltres, tal com ell ens ha promès, esperem un cel nou i una terra nova, on regnarà la justícia.* Aquí Pere no es queda només en la fe que ens promet un cel nou, també ens parla d'una terra on hi regni la justícia!

I acaba amb Marc: *Prepareu el camí del Senyor, aplaneu les seves rutes.* No ens demana només la contemplació, ens diu que anem per feina.

És evident que el Nadal ha aconseguit durant segles obrir els cors pels camins de la generositat. Pel creient com a exigència, per tothom com a necessitat, perquè l'esperança arribi al més urgent del seu destí com són els pobres i els castigats per la cobdícia i la mala administració que els cau al damunt.

Fixeu-vos bé en les lectures d'avui que ens parlen de Consol, de Pau, d'Esperança i de Feina per millorar, ja aquí a la terra, la convivència.

Són molts, moltíssims, els que treballen i s'arremanguen pel bé dels altres, però aquests altres són encara més i, en el que sigui possible, tots som cridats a posar el nostre gra de sorra per la bona nova de l'esperança com és també el proper Nadal que s'apropa.

Siguem generosos, que s'ompli el nostre somriure de la tendresa del Nadal l'amistat que se'ns brinda. Està a les nostres mans actuar, i en fer-ho serem, i seran, més feliços.